

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ – 8. LEDNA 2006

Budou se ti, Hospodine klanět všechny národy.

Benedikt XVI. před ostatky Tří Mágů v katedrále v Kolíně nad Rýnem.

Sláva Páně se zjevila a stále se projevuje dokud On nepřijde. Proto si v toku času a událostí připomínáme tajemství spásy.

Středem liturgického roku je Svaté triduum Pánovy smrti a zmrtvýchvstání, jež vrcholí slavností **ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**, v neděli **16. dubna**.

Toto Ježíšovo vítězství nad hříchem a smrtí prožívá Církev každou neděli.

Od velikonoc se proto odvíjejí všechny ostatní posvátné dny: **POPELEČNÍ STŘEDA**:

1. března - začátek doby postní; slavnost **NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ**: **28. května**;

slavnost **SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO**: **4. června**; **1. NEDĚLE ADVENTNÍ**: **3. prosince**.

Církev putující po této zemi vyznává Pánovo zmrtvýchvstání také o svátcích Matky Boží, Panny Marie, apoštolů, svatých i vzpomínce na věrné zemřelé.

/Pustiměř: Pout' k sv. Anně - **30. července 2006**;

Drysice: Narození Panny Marie - **10. září**; **PODIVICE**: sv. Cyril a Metoděj - **9. července**/ Kristu, který byl, který je a který přijde, Pánu věků a dějin buď sláva na věky věků. Amen.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, dnes jsou v Kristu Spasiteli požehnány všechny národy země. Když se nám dostalo tohoto nevýslovného daru požehnání, s důvěrou prosme:

L: PANE, DEJ NÁM KRÁČET VE TVÉM SVĚTLE.

- Za Církev, aby rozjímáním nad velkými událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za mladé Církev i za ty s pradávnuou tradicí, aby společně rostly a jako sesterské Církev si pomáhaly při výchově nových generací učedníků a apoštolů evangelia.
- Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.
- Za představitele světa kultury a vědeckého bádání, aby dokázali poznávat Boží znamení ve stvoření a jako svatí Mágové byli otevřeni plnosti pravdy.
- Za věrné zemřelé, ať se na nich zjeví tvá sláva, která světlem víry zářila jejich pozemským krokům.

K: Všemohoucí Bože, Králi slávy, vyslyš hlas prosby, který se k tobě vznáší ze všech koutů světa, a dej, ať národům vzchází jas tvého Ducha, aby v nevýslovné radosti patřily na tvář tvé přítomnosti. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

Crescere nella santità, debellare il peccato: così sia per tutti noi

/homílie J.E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o prvých nešporách slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie, bazilika sv. Petra, Řím, 7. prosince 2005/

Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie má letos zvláštní význam vzhledem ke 40. Výročí ukončení II. vatikánského koncilu. Musíme ji proto s užitkem oslavit. Zastavme se, abychom nad ním meditovali, jako nad svátkem lásky k Marii: lásky ze strany Boha, a lásky křesťanského lidu.

Bůh miloval Pannu Marii v nejvyšším stupni, když ji s ohledem na Kristovy zásluhy předem uchránil prvotního hříchu a učinil Ji „archou smlouvy“, která měla přijmout Božího Syna. Krátké čtení z listu Římanům, nám připomnělo nezaslouženou lásku Boha, „který nás znal od počátku a předurčil nás, abychom byli ve shodě s obrazem jeho Syna“. Svätý Pavel tu mluví o nás všech, přijmeme-li plán spásy, který nám Bůh nabízí. Maria však byla prvním a nejdokonalejším stvořením, odpovídajícím obrazu jeho Syna. Neposkvrněná je znamením naprostého darování Boží lásky člověku, je dokonalým a předem daným plodem Kristova vykoupení, vrcholným dílem Ducha svatého. Mikuláš Kabasilas, byzantský teolog XIV. století ji nazývá „novou zemí a novým nebem ... jež nezdědilo nic z dávného kvasu, ... a začíná novým rodem“. Blahoslavený Pius IX. V Bule, kterou bylo dogma definováno – *Ineffabilis Deus* (pozn. Viz Farní Informátor 2. neděle adventní – 5. prosince 2004), zdůrazňuje Boží zalíbení, jež činí Marii „zcela ozdobenou září nejdokonalejší svatosti“. Kardinál Ratzinger ve své knize Dcera Sionu z roku 1977, spojuje úděl Mariin s osudem zbytku Izraele, uchráněným před záhubou a vyhlazením pouhým darem Božím. Ano, Bůh výsostně miloval Marii.

Proto Boží lid vždy miloval Neposkvrněnou. Dogmatická definice z roku 1854 oživila jáсот, jaký v Církvi vzbudila definice Panny Marie jako *Theotokos* – Matku Boží na koncilu v Efezu roku 431. Tato láska k Marii, celé svaté, procházela staletími jako zjevné znamení *sensus fidei* (vnímání víry) křesťanského lidu, jež předcházelo dokonce postojů teologů, světců, i samotným prohlášením papežského učitelského úřadu. Od *Jakubova protoevangelia* z II. století, k svátku Neposkvrněné, který se už v IX. století slavil v Anglii a pak v roce 1708 byl papežem Klementem XI. rozšířen na celou Církev; od lidových protestů, mnohdy i násilných, v tolika částech Španělska, proti kazatelům, kteří tuto pravdu – ostatně dosud nedefinovanou – popírali, až k založení bratrstev nazvaných po Neposkvrněném Početí už v XVII. století a k hnutí, jež v té době vzniklo na evropských univerzitách, kde se vyžadovala přísaha, že se bude bránit pravda o Neposkvrněné až k prolítí krve: to vše bylo růstem lásky křesťanského lidu ke kráse Marie, bez hříchu počaté; kráse, velkolepě oslavované i v umění – stačí

vzpomenout, že jen Murillo namaloval 25 velkých obrazů Neposkvrněné. Ano, Boží lid ji vždy miloval.

V homílii, pronesené na tomto místě před čtyřiceti lety ke koncilním otcům, Pavel VI. žádal, aby se krása Neposkvrněné Panny Marie stala pro všechny „inspirujícím vzorem“. Ano, drazí bratři a sestry, chceme, aby se tak stalo i dnes. I my jsme ponořeni do plánu spásy, jejímž vznešeným vrcholem je právě Ona. I my musíme žít v milosti a tak napodobovat Neposkvrněnou, zcela vzdáleni hříchu a zaměření na Boha. Proto Svätý Otec stanovil plnomocné odpustky pro ty, kdo, kdo se o této slavnosti zúčastní pobožnosti ke cti Panny Marie, za stanovených podmínek. Můžeme z toho těžit už nyní, účastí na těchto nešporách a pak po celý zítřejší den. Naplní se tak pro nás to, co si vroucně přál II. vatikánský koncil na konci *Lumen gentium*, v VIII. kapitole, věnované Panně Marii, těmito slovy: „Zatímco Církev v Ní už dosáhla dokonalosti, díky níž je bez poskvrny a vrásky, věřící dosud usilují o růst ve svatosti, potíráním hříchu; a proto pozvedají oči k marii, která září jako vzor ctnosti před komunitou vyvolených“ (LG 65). **Růst ve svatosti, potírat hřích**: tak ať je tomu, drazí bratři, **tak ať je tomu skutečně u každého z nás**.

Creature di luce a Natale e ogni giorno della nostra vita

/homílie J.E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o Vánoční nověně, bazilika sv. Petra, Řím, 19. prosince 2005/

Předmět, nad nímž meditujeme o tomto čtvrtém dnu novény je „Vánoční hvězda a světlo“. Překrásné téma, které v sobě zahrnuje celé tajemství, jež se chystáme znovu prožít. Kristus přichází na svět jako světlo. Jeho předzvěstí a symbolem je hvězda, která se ukázala Mágům z Východu. byla ohlášena před téměř dvěma tisíciletími, když pohanský prorok Balám, povoláný moabským králem Barakem k břehům Eufratu, aby zlořečil vyvolenému národu, mu naopak čtyřikrát požehnal a nakonec takto pozdravil budoucího Mesiáše: „Vidím jej, ne však nyní, patřím na něj, ale ne zblízka: vzejde hvězda z Jakuba“ (Nm 24,17). Toto proroctví se nejprve aplikovala na krále Davida, potom však jen na Mesiáše, jak ostatně dokazují i qumránské spisy, a bylo nepochybně známé i moudrým astrologům na blízkém Východě, Mágům, kteří v něm spatřovali znamení narození Mesiáše, i přišli do Betléma, aby se klaněli Božímu Synu v Mariině náručí.

Příchod Mesiáše jako světla světa zní celým Písmem svatým, Zákonem, žalmy, proroky i celým Novým zákonem. V době adventní liturgie nabírá plnýma rukama z tohoto bohatství: „Pane, přijď, a dej zazářit své tváři nad námi, a budeme spaseni“ (Žl 79, 4.2); „Pán přijde, v ten den vzejde veliké světlo“ (Zach 14,5.7); „hle, přijde náš Bůh s velikou mocí a osvítí oči svých služebníků“; „Pán přijde, neopozdí se: odhalí taje temnot“ (Hab 2,3); „Pán, náš Bůh přijde s mocí a své věrné naplní světlem“ (Iz 40,10; 34,5); „Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bál?“ (Žl 26); „z výsosti nás přijde navštívit vycházející slunce, Kristus Pán, aby vedl naše kroky po cestách pokoje“. Toto světlo bude nadále zářit o vánocích, kdy bez ustání budeme opakovat: „světlo dnes září nad námi: světlo vzešlo spravedlivému, radost těm, kdo jsou upřímného srdce“ (Žl 96). Znovu také uslyšíme velká

proroctví Izaiáše: „Lid, který chodil v temnotách, spatřil veliké světlo. Obyvatelům temné země vzhází světlo“ (9,1-2); „Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán“ (9,2.6). Až po velkou výzvu Zjevení Páně, která se obrací na každého z nás: „Vstaň, buď světlem, přichází tvé světlo, sláva Páně září nad tebou. Neboť hle, temnoty zahalují zemi, ale nad tebou září Pán“ (60,1s). Ano, Kristus je světlem, jak nám sdělí Jan v prologu svého evangelia při třetí vánoční mši: „na počátku bylo Slovo... V něm byl život a ten život byl světlem lidí... světlo pravé, které osvěcuje každého člověka“ (*Jan 1,4s.9*).

Odtud chápeme, jak slepá a nevěřící je racionalistická kritika, když tvrdí, že vánoce mají pohanský původ, protože byly zavedeny jako náhrada *Natalis solis invicti*, Zrození nepřemožitelného slunce. Jistě, evangelia neupřesňují konkrétní datum Ježíšova narození, ale už dosti záhy se slavilo 25. prosince. Po skončení pronásledování, Církev s velkou pastorační moudrostí zavedla tuto slavnost v den, kdy pověřivé pohanské rity, zvláště boha Mitry, oslavovaly zimní slunovrat, kdy se sluneční svit znovu začíná prodlužovat. Nemůžeme se nad tím pohoršovat: i křesťané dosud vnímali pohanské svátky, spojené se solárním cyklem, i když v rovině pověr, takže Lev Veliký ve IV. století káral věřící, kteří přišli na vánoční mši, kterou na úsvitu slavil u sv. Petra, protože se zdrželi v átriu baziliky, aby pozdravili východ slunce.

Opakujeme však se svatým Pavlem, žádné společenství mezi světlem a temnotami, žádný vztah mezi Kristem a Beliálem (srv. *2Kor 6,14*), mezi Kristem a modlami. Jedině On je světlem světa. Při jeho narození se andělé zjevili pastýřům a „sláva Páně – totiž *šekinah*, Boží záře – je zahalila světlem“ (*Lk 2,9*). Hvězda přivedla zdáli Mágy a ukázala jim Mesiáše. Světlo je darem Dítěte Ježíše: darem radostným, duchovním, vnitřním, který mocně zasahuje všeobecnou představivost, takže jesličky, vánoční stromy, okna domů, cesty, obchody na celém světě jsou zaplaveny světlem. Je to však světlo křehké, které může být zastíněno, odmítnuto, uhašeno: „sv. Jan to jasně říká v Prologu: „Světlo svítí v temnotách, a temnota ho nepostihla“ (*Jan 1,5*). I Ježíšovo

Jeskvně Narození Páně v Betlémě

narození, přestože bylo tak zářivé, bylo zatemněno nedůvěrou Betlémanů a krvavými intrikami Heroda. I my se můžeme tomuto světlu uzavřít a dát přednost temnotám. Don Giuseppe De Luca, vynikající spisovatel, napsal: „Vánoce jsou ‘svátkem’ Světla uprostřed stínů... Stínů tajemství kolem věčného zrození Slova; stínů noci, zimy, nezájmu, chudoby kolem narození v Betlémě; stínů lidského hříchu, malé víry i duchovní bídy kolem

Kristova narození v každém z nás“ (*L'Anno del Cristiano*, 1981, 25). Musíme přijmout toto světlo, žít z něj a šířit kolem nás. Je proto pěkné, že nám dnes večer vkládá Církev do úst modlitbu: „Ó Bože, který jsi narozením z Panny zjevil světu jas své slávy, dej, ať v plnosti víry uctíváme a s upřímností lásky prožíváme velké tajemství vtělení“. Milovaní, snažme se, abychom s Kristem, díky svému křtu, byli *tvory světla! O vánocích i po všechny dny našeho života*. Amen.

Che stenda verso di noi dal presepe le sue manine e ci stringa al cuore per farci nascere con Lui alla vita di Dio. L'unica che conta.

/homílie J.E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o druhých nešporách slavnosti Narození Páně, bazilika sv. Petra, Řím, 25. prosince 2005/

Vánoce jsou plností času. Plnost ohlášená již na úsvitu stvoření Božím příslibem, daným prarodičům; plnost, očekávaná velkými duchy Starého i Nového zákona, stejně jako pohanskými civilizacemi – jak vyložil Vito Fornari ve svém díle *Život Kristův* – plnost, která se uskutečnila za Císaře Augusta v Betlémě. „Když přišla plnost času, píše svatý Pavel, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podřízeného Zákonu... aby se nám dostalo přijetí za syny“ (*Gal*

4,3ss). V této plnosti jsou obsažena největší tajemství naší víry, která činí vánoční svátky nesmírně bohatými a odnímají je už značně nesnesitelným karikaturám dnešní konzumní společnosti.

Trojí je Kristovo narození, jež si připomínáme v čase vánočním. Především narození z Otcova lůna. Neproniknutelné tajemství, bezedná propast, v níž se rozum ztrácí, zatímco srdce se otvírá výbuchu neukojitelné radosti. Otce kontempluje sebe sama a tak plodí Syna, sobě rovného a majícího též život. je „Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem“, jak vyznáváme v Nicesko-cařihradském Krédu. Žalm 110., první z těchto nešpor, stejně jako během celého roku, nám otvírá pohled na toto věčné plození: „Ode dne zrození je ti určeno vládnout v posvátném lesku, zplodil jsem tě jako rosu před jitřenkou“ (*Žl* 110 [109],8). Dnes slavíme toto počáteční zrození Slova z lůna Otce.

„Nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se nám podobným“ (*Flp* 2,6), jak říká svatý Pavel. To je druhé narození, k němuž došlo v lidských dějinách, narození, jež okouzluje srdce dětí a uchvacuje i ta naše, jsme-li imunní vůči prázdnotě vládnoucího smýšlení. Boží Syn se rodí z neporušeného lůna chudé a skryté Matky, „pokorné a vznešené, víc než tvorem jsoucí“. Věčná Moudrost Otce, Stvořitele světa, jež vtiskla pečeť své moci do makro- i mikrokosmu stvoření, se činí nepatrnou, bezbrannou, opovrhovanou, jakou byly a dodnes jsou děti. Přichází na svět, protože nás miluje. Rodí se, aby se nám dala až do krajnosti. Rodí se dnes, na všech místech a v každém čase, neboť v každé vánoční eucharistii se

reálně obnovuje jeho druhé zrození. Svatý František jedinečným způsobem pochopil tuto časovost vánoc, když chtěl v Grecciu vytvořit „nový Betlém“, jak popisuje *První životopis* Tomáše z Celana, a spatřit chudobu Ježíšova narození; „hlasem mocným a sladkým, jasným a zvučným“ zpíval evangelium a v homílii připomněl „chudičského novorozeného Krále“: pokaždé, když vyslovil „Ježíš z Betléma“ – pokračuje životopisec – splýval jazyk po rtech, jakoby okoušel a vychutnával celou sladkost těchto slov“ (XXX., 86.; *Františkánské prameny*, I., 478s). Jsme šťastní, dokážeme-li takto prožívat vánoce.

Konečně, Ježíš se chce narodit v každém z nás. Je to jeho třetí narození. Pochopíme-li do hloubky oslnivé tajemství lásky, kterým jsou vánoce, musíme si je s pomocí milosti a ze všech možných sil osvojit. Ježíš se narodil v chudobě a pokoře, jak to činí Bůh, aby nás připodobnil sobě. Svatý Maxim vyznavač, byzantský teolog a mystik VII. století, zastávající úplnosti Vtělení a také lidské vůle v Kristu, takže byl ve vyhnanství a týrán k smrti císařem Konstancem II., šířitelem monoteizmu, napsal, že „Boží Logos (Slovo), které je Bůh, chce, aby se vždy a ve všech uskutečňovalo tajemství jeho vtělení“ (*Ambigua*, PG 91, 1084): „jsme povoláni nejen stát se podobnými Kristu, nýbrž stát se jím samotným prostřednictvím milosti“ (tamtéž, 1253). Rok co rok znovu prožíváme vánoce, abychom postupně dosáhli tohoto plného podobenství s Kristem. Svatí to pochopili: jen pro příklad citujme z těch, kteří jsou nám nejbližší – francouzská karmelitka B. Alžběta od Trojice prosila, aby byla prodloužením Vtělení Slova, a napsala: „Sním o tom, být ještě před smrtí proměněna v Krista Ukřižovaného“. A B. Dina Bélanger, z kanadských řeholnic Ježíše a Marie, slyšela ve svých viděních, jak ji Ježíš oslovuje: „Ty jsi mé maličké Já sám“.

Bratři a sestry, nechme se uchvátit trojím Kristovým narozením, abychom, jak říká sv. Pavel, byli stále více „podobni obrazu Božího Syna“ (*Řím 8,29*). **At' On zrozený ve věčnosti z Otce, narozený v Betlémě z Panny Marie, k nám vztáhne z jesliček své ručky, přivine nás k srdci, aby nám dal zrodit se spolu s Ním k Božímu životu, - jedinému, který má cenu.**

zrozený ve věčnosti z Otce, narozený v Betlémě z Panny Marie, **k nám vztáhne z jesliček své ručky, přivine nás k srdci, aby nám dal zrodit se spolu s Ním k Božímu životu, - jedinému, který má cenu.**

NOVÝ ROK

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Slavili spolu „Silvestra“. O půlnoci si chtěli slavnostně pográtulovat. Jeden však už sotva stál na nohách. Ten druhý naopak stál pevně, proto pronesl toto přání: „Přeji ti do nového roku, abys stál pevně na nohou.“ Dobré přání, ale co znamená vlastně „nový rok“? Vezmeme-li to jenom časově, je to pouhá konvence. Podle juliánského kalendáře je to o 13 dní později, staří Římané začínali prvním březnem. Jak tedy dát výrazu nový rok hlubší význam?

Slovem nový někdy označujeme něco jiného: nový klobouk, nové šaty apod. V tom případě odhazujeme staré a máme radost z nového. Dá se to uplatnit i v případě nového roku? Částečně. Někdo byl např. velmi nemocný, trpěl, konečně je mu líp. Povzdychne si: Už to mám za sebou, už bych se k tomu nechtěl vrátit! Jaký z toho byl užitek? Zdá se, že žádný. V tomto případě je ovšem oprávněné přání: Kéž je nový rok jiný! Tu si přejeme, aby se změnila vnější okolnosti. Ale nový rok může přinést změnu také v nás samých. Člověk zjistí, že nemůže pokračovat tak jako dosud. Pil příliš, utrácel mnoho peněz. Rozhodne se, že začne nový život. Manželství bylo v krizi, už spolu prakticky nemluvili. Ale dostaví se rozumný okamžik. Promluví si spolu důkladně a dojdou k závěru, že je potřeba zase začít znovu, navrátit se k první lásce. Sotva je co chvályhodnějšího než takové začínání nového roku. V jistém smyslu by to mělo platit pro všechny, protože mají všichni něco v životě, co se dá napravit či zlepšit. V tomto směru mluvívají i novoroční kazatelé. Slezský mystik Angelus Silesius píše: „Nerozhodl-li ses změnit život, i v novém roce budeš žít ve starém.“ Jak jsme řekli, je to postoj velmi užitečný, proto přejeme každému, kdo se potácel, aby v novém roce stál lépe na nohou.

Jaká je tu však novost? Je tu spíš návrat ke starému. Pohněvaní manželé, kteří se usmířili, se navrátili k první lásce. Opilec, který přestal pít, se vrátil k první zdravé životosprávě. Hříšník se pokáním vrátil k původní nevinnosti. Křesťanská dokonalost se v této souvislosti jeví jako návrat do ráje. Zdá se, že odpovídá toto pojetí biblickému podání. Tam čteme skutečně o původní rajske nevinnosti a blaženosti. Hříchem ji lidé ztratili. Vykoupením Kristovým a osobním pokáním se navracíme k původnímu stavu.

Katecheticky je toto podání zřetelné a názorné, proto je i užitečné. Přesto však upozorňují teologové, že není úplné. Celé dějiny spásy by se v tomto případě zredukovaly na očišťování toho, co se znečistilo. Ve skutečnosti znamená každý život růst k lepšímu, i kdyby se to dalo přes překážky a dočasná nezdaření. Vývoj k novému vidíme v růstu rostlin, živočichů, musí se tedy jevit i ve vývoji celého světa a tím víc v růstu tělesném i duchovním člověka. Objevuje se tedy u něho každý den něco nového, prožívá stále nový rok, nový den a novou hodinu.

Slovo hodina je ostatně zajímavé. Nám Čechům je divné, že to stejné slovo znamená v chorvatštině rok a oni zase žasnou nad tím, že je u nás „godina“ tak kratičká. Ale i my máme „Boží hod vánoční“, který je jenom jednou do roka. Slova tedy mají původní kořen ve slovese „hoditi“. Kámen hodíme dopředu a označíme tím úsek cesty, kterou máme před sebou, kterou miníme urazit. Chceme tedy udělat pokrok a to stále a stále větší. K tomu je nám dán čas. Židé Starého zákona si představovali čas jakoby pulsování života, které se zrychluje, až dojde do věčnosti.

To všechno jsou ovšem úvahy, které mohou být velmi nebo málo zajímavé podle toho, jaký mají dopad v praxi, v denním životě. Myslím, že se v našem případě stavějí k problému jinak lidé mladí a jinak staří. Pro mladé znamená každý den přírůstek života, tím víc každý rok. Dítě vstává ráno s myšlenkou naděje: Copak mně dnes pěkného čeká, copak mně čas přinese? Stárnoucí lidé se naopak dívají na nový čas s obavou: Copak zase ztratím? Kolik let mně ještě zbývá do smrti? Já už mnoho práce neudělám, já už velkých radostí neužiji. Věk člověk dostává od přírody a věk mu zase příroda postupně bere. Takový je život. Ale přesto cítíme, že by takový život být neměl a jako křesťané věříme, že takový není. Věříme totiž v život věčný. Co znamená v této souvislosti nový rok? Je to přírůstek, je to dar, abychom se lépe rozvinuli v dokonalosti, ke které jsme povoláni. Ta dokonalost stále roste, a to i když tělo slábne. Je v ní síla mladosti i ve stáří.

Stará lidská zkušenost pevně věří, že se s přibýváním ve věku roste v moudrosti. Právě proto se ve společnosti dávala starým velká čest. Bylo to zvláště potřebné v dobách, kdy ještě bylo málo knih. Dnes se dočteme v knihách, co se stalo za poslední války. Dříve se s napětím poslouchala vyprávění starých vojáků. Pokud však jde o dějiny vlastní rodiny, tu jsou pořád ještě dědeček a babička nenahraditelným pramenem zpráv.

Ale staří lidé nejsou jenom informační kancelář o tom, co bylo. Životní zkušenost je naučila dívat se jinak, s větší rozvahou na to co se děje dnes. V tom pak je pravá moudrost. Přejeme-li tedy druhým lidem šťastný nový rok, je v tom zahrnuto i přání, aby nabývali nové zkušenosti a tak rostli v rozvaze. K čemu pak je dobrá rozvaha? K tomu, abychom si v neustálých životních rozhodnutích uměli vždycky vybrat to, co je nejužitečnější. To je pro každého jiné.

Pro mladého jde o volbu povolání, pro obchodníka jde o finanční výhody, penzista si klade otázku, jak ještě užitečně prožít poslední léta. Když jde o důležité volby, ptáme se na radu, chodíme ke specialistům. I ti jsou z nejrůznějších oborů.

Nemůžeme ovšem chodit ke všem. Ale na jednoho specialistu by přece jenom křesťan neměl zapomínat: říká se mu duchovní otec. Od toho očekáváme, že nám poradí, jak využít nového času k tomu, abychom se stali mravně lepšími, abychom se uměli lépe modlit, abychom se cítili vnitřně spokojenějšími a klidnými v souladu s Bohem i s lidmi. Takové přání k novému roku je jistě jedno z nejužitečnějších a také má být konkrétní. Tím se nám stane nový rok novým darem a cestou k tomu, aby byl šťastným.

Věta, kterou Laura Wilkinson, osmadvacetiletá americká šampiónka ve skocích do vody začíná každý svůj závod, sleduje verš z listu sv. Pavla Filipanům:

„Dokážu čelit všem obtížím, protože Kristus mi k tomu dává sílu“ (Flp 4,13)

(zlato: z 1998 - Goodwill Games; OH 2000; World Cup 2004; World Championship 2005)

„Naše největší sláva nespočívá v tom, že nikdy nepadneme, nýbrž, že po každém pádu dokážeme vstát“

Témata Světových dnů mládeže

„Budete obdařeni silou Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mými svědky,“ tak zní téma, které Benedikt XVI. vybral pro 23. světový den mládeže. Proběhne v australském Sydney, v červenci roku 2008. Téma zveřejnila Papežská rada pro laiky v posledním čísle svého časopisu „I Care“. Ve svazku věnovaném reflexi Světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem najdeme také témata dvou přípravných setkání na diecézní úrovni. Pro letošní rok je to verš 118.

Žalmu

„Světlem mých kroků je tvé slovo, osvětluje mou

stezku“. Pro příští rok, tedy pro 22. Světový den mládeže, zvolil Papež slova z Janova evangelia „Jako já jsem miloval vás, tak se i vy milujte navzájem.“

TE DEUM LAUDAMUS

UPLYNULÝ ROK 2005 V DĚJINÁCH CÍRKVE A FARNOSTÍ (2)

Kardinál Tomáš Špidlík pronesl exhortaci před zahájením konkláve

O páté Generální kongregaci kardinálského sboru v období sedisvakance, si kardinálové vybrali dva kazatele pro Exhortace, jak předpokládá Apoštolská konstituce *Universi Dominici gregis*. Ve čtvrtek, 14. dubna 2005, pronesl exhortaci Pater Raniero Cantalamessa, a to během dopolední Generální kongregace. V pondělí, 18. dubna 2005, pak ke kardinálům shromážděným v Sixtínské kapli, promluvil **Tomáš kardinál Špidlík**. Po zveřejnění této informace jsem kardinálu Špidlíkovi poslal následující e-mail:

*Eminence,
dovolte mi, vyjádřit Vám v těchto dnech
upřímný pozdrav a hlubokou úctu.
Vždyť kolikrát Prozřetelnost vložila Vám už do rukou,
byste její řádky psal:
před pontifikátem "přítele" Jana Pavla II. svěřila Vám prorocství,
jeden z Vašich výroků dokonce "neomylností" se skví!
Modlíme se za Vás,
by kaple Sixtínská dala v slovech vašich proroků dávných slyšet hlas,*

S kardinálem Špidlíkem v jeho římské rezidenci, 7.1.2005

*ožila Pravdy krásou i eschatologií
Toho, co Erchomenos v Krédu
vznáván jest každým z nás.
A v této víře - nechci se rouhat,
odpusťte mi,
Prozřetelnost na Vás nezapomněla,
vězte, že Ona o Vás dobře ví!
S vděčností Josef*

E-mail odpověď kardinála Špidlíka:
*Děkuji za pozdrav. Pohřeb byl
světovou událostí. Byl tu i prezident
Klaus, přišel mne krátce pozdravit.*

Požehnej Bůh budoucnosti. T. Šp.

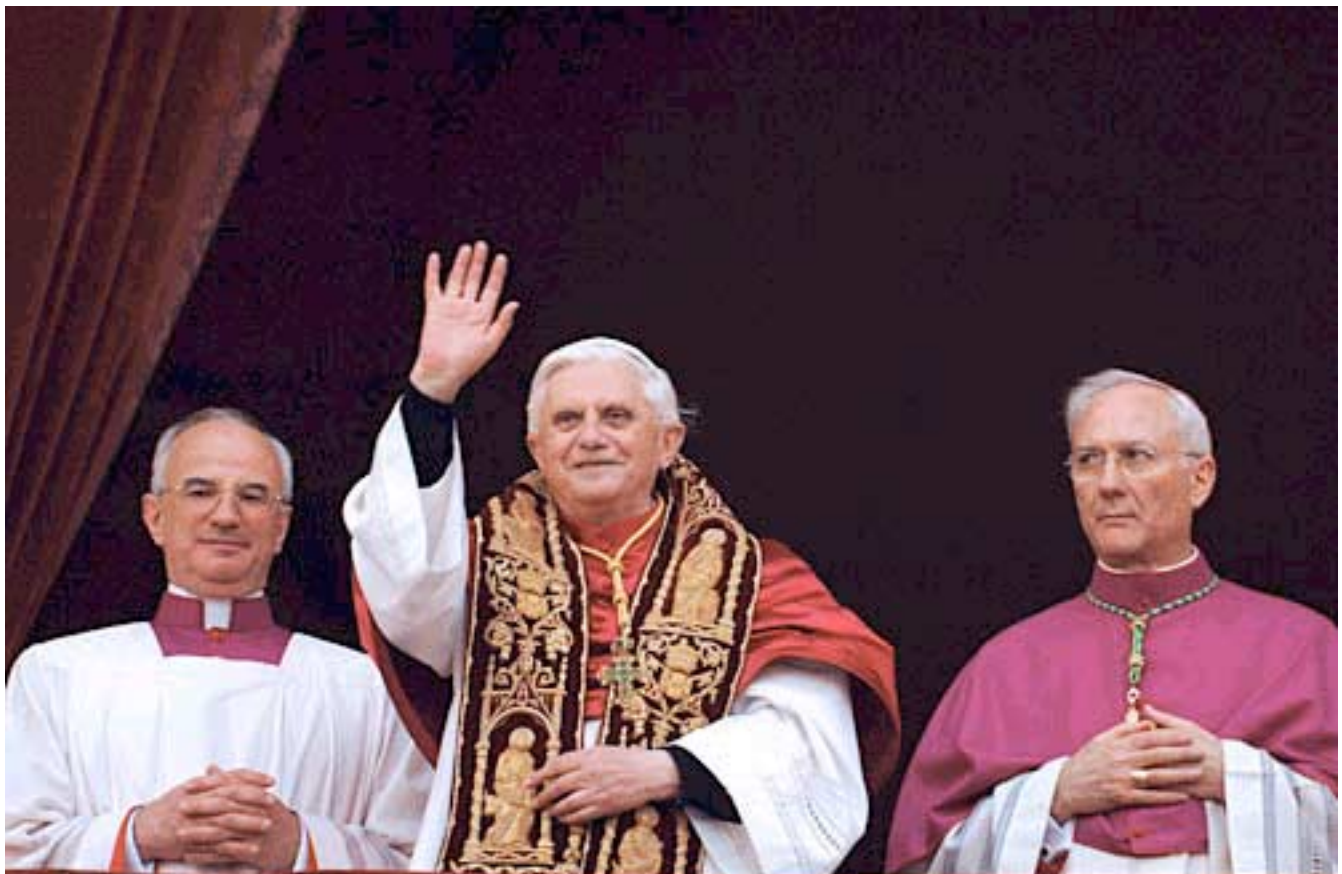
19. duben se navždy zapíše do dějin a to nejen do dějin Katolické církve. Tohoto dne byl 265. papežem zvolen německý kardinál, Joseph Ratzinger. Nový papež přijal jméno Benedikt XVI.

Volbu potvrdil v 17.58 bílý kouř nad Sixtínskou kaplí ve Vatikánu. O něco později se rozezněly také zvony Baziliky sv. Petra. Rozptýlily i ty poslední pochybnosti shromážděného davu na Náměstí svatého Petra.

**„Annuntio vobis gaudium magnum;
habemus Papam:
Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum,
Dominum Josephum
Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ratzinger
qui sibi nomen imposuit Benedictum XVI“**

„PŘIJMI PEČETĚ DARU DUCHA SVATÉHO“

BIŘMOVÁNÍ V PUSTIMĚŘI O SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO, 15. KVĚTNA 2005

„Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.“

/Skt 2,1-4/

„Vaše Excelence, Otče biskupe, je nám velkou radostí, že právě dnes - o slavnosti Seslání Ducha svatého - dlíte spolu s námi na modlitbách v tomto večeřadle naší farnosti; že vzkládáním Vašich rukou prožijeme letnice našich životů. Uprostřed problémů, zklamání i nadějí, úletů i návratů, zůstáváme jako Církev věrni tajemství svého zrození. Víme, že Církev právě o letnicích vyšla z večeřadla, ale po pravdě řečeno, nikdy toto večeřadlo neopustila. Duchovní událost letnic tak není jen minulostí - vždyť jsme stále ve večeřadle, nosíme je ve svých srdcích. Důkazem toho jsme my, biřmovanci farností Pustiměř, Drysice a Podivice, kteří v tomto Roce eucharistie stojíme před vámi, v doprovodu kmotrů, svých blízkých i farních společenství. Otče biskupe, právě v jeruzalémském večeřadle pronesl Pán Ježíš slova, která jste si zvolil jako motto své apoštolské služby: „*Vos dixi amicos*“ – nazval jsem vás přáteli. Přijměte, prosím, od každého z nás tuto růži jako vděčnost za přátelství. Buďte nám srdečně vítáni!“ /přivítání Dagmar Chyťové/

Všemohoucí Bože,
Otče našeho Pána Ježíše
Krista, tys dal ve křtu
těmto svým služebníkům
odpuštění hříchů a život
věčný. Sešli na ně svého
Ducha Utěšitele:
dej jim ducha moudrosti
a rozumu, ducha rady
a síly, ducha poznání
a lásky, a naplň je duchem
bázně před tebou.
Skrze Krista našeho Pána.
Amen.

Drahý

*Tomáši Petře, Michale Benedikte, Jene Václave, Milane Pavle, Jene Antoníne,
Martine Jene, Ondreji Jene;*

drahá

*Eliško Zdislavo, Dagmar Maří Magdaléno, Zuzano Anno, Jano Kateřino, Jitko Kláro,
Kateřino Gabrielo, Pavlo Terezo, Kristýno Hedviko, Lenko Ludmilo, Aleno Anno,
Ludmilo Marie, Lenko Zdislavo, Marie Terezie*

*dnes Ducha Osvětitel dal Ti Pán, v jeho moci kráčeš,
v Něk světle se staň!*

Přijměte pozvání na
POUŤ KE SVATÉ ANNĚ V PUSTIMĚŘI

V SOBOTU, 30. ČERVENCE
18.00 h - mše svatá

V NEDĚLI, 31. ČERVENCE
7.30 h - mše svatá

9.00 h - poutní mše svatá
/P. Miroslav Hříb/

10.30 h - hlavní mše svatá
/P. František Beníček/

14.30 h - Te Deum,
svátostné požehnání
a rozloučení s poutníky

Pouť provází krojovaná dechová kapela z Břestu

Jeho Eminence Tomáš kardinál Špidlík S.J.

v Pustiměři

SOBOTA 6. SRPNA 2005

11.00 - předání čestného občanství,
setkání s představiteli veřejného života

14.00 - žehnání školy, setkání s pedagogy

18.00 - žehnání varhan chrámu sv. Benedikta, slovo kardinála Špidlíka,
koncert barokní hudby k počtě Jeho Eminence
(Věra Heřmanová - varhany, Svatava Luhanová-Jiroušková - soprán)

NEDĚLE 7. SRPNA 2005

9.00 - slavná mše svatá v chrámu sv. Benedikta
(provází sbor pod vedením Mons. Olejníka, přenášá Rádio Proglas)
žehnání sochy sv. Jana Nepomuckého na návsi,
susoší Kalvárie a zvoničky v Pust. Prusích

15.00 - koncert k počtě čestného občana - na návsi
(dechová hudba Šohajka z Dolních Bojanovic)
- setkání s občany

... je našim upřímným přáním, aby Vaše osobnost a Vaše životní poselství,
zůstalo navždy spjato s tímto místem, jehož dějiny psala kultura Apoštolů Slovanů,
královské rody i benediktinský klášter Ježíšova dětství... *(PhDr. Antonín Šnehbř, starosta obce v oficiálním pozvání)*

POŘAD BOHOSLUŽEB: 8. – 15. ledna 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 8. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jaroslava KOUTNÉHO a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Vojtěšku a Josefa BRAN- ČÍKOVY a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování Pánu Bohu s prosbou za dar zdraví PŘI MŠI SV. PŘIJME SV. KŘTU: Zuzana ZAKOPALOVÁ
PONDĚLÍ 9. ledna	SVÁTEK KŘEST PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + rodinu INDROVU, ŠOSTOU a duše v očistci
ÚTERÝ 10. ledna	ÚTERÝ 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Marii VAVERKOVOU a duše v očistci
STŘEDA 11. ledna	STŘEDA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	VYŠKOV 17.30	mše svatá s arcibiskupem Janem Graubnerem
ČTVRTEK 12. ledna	ČTVRTEK 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii ORÁLKOVOU, manžela a rodiče
PÁTEK 13. ledna	SV. HILARIUS Z POITIERS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 17.00	za + rodiče SLEZÁČKOVY a tři děti
SOBOTA 14. ledna	SOBOTA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDELE 15. ledna	2. NEDELE V MEZIDOBÍ DEN UPRCHLÍKŮ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KOUTNÉHO a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Milana RYŠÁNKA a rodiče z obou stran
		PODIVICE 11.00	za + Petra ŠMEHLÍKA, manželku a duše v očistci

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 5.000,-Kč; **DRYSICE:** 2.600,-Kč; **PODIVICE:** 1.300,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LEDEN 2006

1. Aby úsilí o plnou jednotu křesťanů přispívalo k usmíření a míru mezi národy.
2. Aby křesťané dokázali přijímat vysídlence s úctou a láskou a poznávali v nich Boží obraz.
3. Aby lidé projevovali solidaritu s těmi, které postihly přírodní katastrofy, a poznali, že pravá radost ze života není ve vlastnění, ale v umění dávat.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

